

Βάρδα γρά να 'βγώ μέσ' από ταύγo.

Καί νυν καθείς ἄνδρ
δρασιν Βουλῆς τελείας,
τοῦ Πάσχα τὸν ἄνδρ
ἄς φάγῃ μὲ θαλίαι.

Πλὴν μετὰ τὴν κραπάλην
κοπιᾶσθετε καὶ πάλιν
εἰς τῆς Διπλῆς τὴν πάλην.

Εἰσὴν ὄμνι,
κί ἄμην ἄμην,
κί ἴσως τὸ Κοινοβούλιον
νὰ λήξῃ τὸν Ἰούλιον,

καὶ θέλων τὴν Ἀνόρθωσιν μὲ σὰς νὰ συντελέσω
ἴσως καὶ τὸν Ὀκτώβριον πάλιν σὰς προσκαλέσω.

Ἐτάς ἀποφάσεις ταύτας ὡς ὀδηγὸς ὁ χρόνος
θὰ χρησιμεύσῃ μόνος,
κί ἂν ἔξαφνα δὲν 'βγοῦν παλοῦκα μὲς' στὴ μέση
λέγω πρὸς σὰς μὲ τόνον
πῶς ἡ Διπλῆ Βουλὴ μ' ἔμπορετὶ νὰ διαρκέσῃ
πλέον τῶν δύο χρόνων.

Εἶπεν αὐτά, κί' οἱ μαθηταί,
ποῦ δὲν ἐπίστευαν ποτὶ
ν' ἀκούσουν τὸν διδάσκαλον τοιαῦτα νὰ λαλῇ,
ἐγάρησαν πολὺ,
καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔκραξαν εἰς τὴν διαπαύσιν:
νῦν γεννηθῆτω, δέσποτα, τὸ θέλημα τὸ σόν.

Ὅταν μᾶς θέλῃς θάλῃωμε καὶ θὰ σὲ τριγυρίσωμε
σὰν τώρα μὲ χαρακί,
κί' ὅσ' ἀναθεωρήσαμε θὰ τἀναθεωρήσωμε
καὶ θῆθ' καὶ τρεῖς φορακί.

Τὰς προφητείας μὴν ἀκούς κάθε σαχλιῆς Μαντιῶς
καὶ κράτῃσέ μας βουλευτὰς εἰδὼ διὰ παντός,

καὶ κάμε τώρα τὴν Διπλῆν, τὴν κατὰ πάντα γόνιμον,
κυριαρχον παντοτεινὴν καὶ διαρκῆ καὶ μόνιμον.

Ἔστω καὶ συντακτικὴ
κί ἀναθεωρητικὴ,
καὶ συγχρόνως τακτικὴ.

Πρὸς χάριν ἐνὸς κί ἄλλου σαχλιανοῦ γεγέ
μὴ τακτικῆς θελήσῃς νὰ γίνουιν ἐκλογαί,
ἀλλέως συμφορὰ μας, καὶ συλλογίσου μόνος
ὅτι πολλοὶ τῶν φίλων,
ποῦ θροῦν μὲ τόσον ζῆλον,
χάσκοντες θ' ἀπομεινούν ἀπίξω τοῦ Νυμφῶνος.

Σκέψου τί δυστυχία τοὺς φίλους ἀπειλεῖ,
τί πόνος τοὺς θερίζει,
καὶ λὲν γι' αὐτοὺς πολλοὶ
μαυρίλα πῶ; μυρίζε.

Εὐαγγέλιον σεπτὸν περὶ πληρωμῆς λεπτῶν.

Εἰς ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας,
ποῦ σφοδρὸς ἔφ' ὄσ' ἄγέρας
ἔσ' ὅν κοινὸν τὸν Κορβανὰ.

Συνελθόντες βουλῆφόροι
ἔβαλαν γιὰ τοῦτον πλῶρη
κί ἐμελέτησαν καινὰ.

Ἐκεῖνο τότε τὸ καιρὸ
τὸ κατὰ πάντα θαλερὸ
συνήλθον πληρεξούσιοι κί εἶπον πρὸς Βενιζέλον:
καλὸν ἔσ' ὅτ' ἐπὶ μέλλον
νὰ πέρηῃ κάθε βουλευτῆς ὡς ἀμοιβὴν τὸν χρόνον
ὀκτὼ χιλιάδες μόνον.

Κι'είπαν έκαινος έν φωνή προς τούτους γεγωνυία:
παραπολλά γυρεύετε,παμφίλιτα τεκνία,
ού μήν κι'έκείνοι της όκτώ κάπως πολλούς της'όρηκαν
και μετά νέαν σύσκεψιν'στης πέντε κατεβήκαν.

Κι'ίδού τής'Ανορθώσεως μεγάλη μακροέστα,
και βουληφόροι σοβαροί
'τραβούσαν'στών Καλογερή
κι'έγύρευαν και ρέστα.

Κι'είπαν άγαλλιωντες:είρήν'ήμιν και πασι,
κι'έσκέπτετο καθείς
δικαίως πληρωθείς
πως πιθανόν την έδραν του βουλευτου να χάση,
πούχει γ'αυτήν μεράκι και πάθος και γλαγκίνι,
και τότε πηά τού κράτος τί διάβολο θά γίνη.

'Εκείνω τότε τή καιρήφ
τή κατά πάντα θαλερήφ
σκέψις έγένετο πολλή περί μεταρρυθμίσεως
κι'αυτής τής Κυβερνήσεως.

Τότε μνηστήρες τής'Αρχής πολλοί τε και μεγάλοι
και γιά χαρτοφυλάκιον Γπουρικόν τραγμάτα,
κι'έκρασαν ένθουμούμενοι τά μαλλιαρά του Πάλλη:
άρέντη μας,θιμψού μας και φέρε μας'στά πρόμματα.

'Αρέντη μου,μήν άδικής
κι'έμε τόν φίλον τόν στενόν...
της δράσεως της σωστικής
παράλαβή με κωινών.

'Αρέντη μου,στενάχω,
αρέντη,μή πονεί...
μή θέλγης να φωνάξω:
λαμά σαβαθανί.

Φαιδρά μεγαλυάρια και θλιβερά τροπάρια.

'Αναστάσεως ήμέρα,πού πολλά καθείς έλπίζει,
κι'άγγελος διαπροφόρος
μέσα κι'έξω διακότως
τήν'Ανορθωσιν σαλπίζει.

Δεύτε μεγαλυάριον έσωμεν χαρμοσύνης
εις τόν Μεσσίαν της Διπλής και τών διπλών θαυμάτων...
άντι να βάλω στέφανον εξ άκανθών έκείνος
τόν έβαλε'στην κεφαλήν τών παλαιών κομμάτων.

'Ας καύσωμεν λιβανωτόν βασιρινής θυσίας...
ό της άπολυτρώσεως και της πυγμής Μεσσίας
σπόγγον καλάμω περιθείς κι'έμπλήσας τούτον όξους
έπότισε τών παλαιών Μεσσίας περιδούξου.

Αυγή με γρώμα ρόδου,
έπιπέτος έξοδου,
έθνομαρτύρων φρόγγου.

'Ερραγαν τόν Λευτέρη,
καθώς ή φημη φέρει:
μύρα'στό Μεσολόγγι.

'Αρχή σφαχτήκαν λάγια
και φορομένους βάγια
ήλθε ταχύς έν βία.

Και λένε πως σε'λίγο
θά πάη'στό Τσιρίγιο
μέ τόν Δελακοβία.

Διπλής γλωσσοστακίτρας εξάρωμεν άγώνας,
ούς έρεεις ήμεναιτε,
σες παίδες προσκυνείτε,
λαός ύπερψούστε και νυν και'στους αιώνας.

'Ανάστασις,'Ανάστασις,πού σκλάβοι ξεφανίζουν
πως Τούβροκι μακελλάροδες μαχαίρας άκούζουν,
πως πάλι γιά μπουκοτάξ λυσούσιν Κερύμ'Αγάδες
και πως δέν βλέπουνε Λαμπρής αλύτρωτοι ραγιαδάδες.

'Αρρίξει τών'Αγαρηνών
τό θηριώδες γένος,
κι'ό πόλεμος τών'Αλθανών
ας είν'εύλογημένος.

Πάσα,πού σκλάβοι μας κυττούν
κι'άδελφικά μας έρωτούν:

'Εσεκς αύτου τί κάνετε μαζί με τούς έν τέλει;
τά δάκτυλά μας γλείφωμε,πού λές πως τρώμε μέλι,
κι'όλοι περνούμε με χαρά με κάθε Σωτηράκη μας,
με τούς φιλελευθέρους μας και με τόν Λευτεράκη μας,
με τήν μαλλιαρσύνη μας,
με τήν ορθοφροσύνη μας,
τήν άσφγη στασούλα μας,
τήν διοργανωσούλα μας
και τήν'Ανορθωσούλα μας.

Πάσα,πού τού Κουβέρνο σάν κι'άλλοτε δέν παίζει,
Πάσα,πού γιά τόν Στόλο θά μας έλθουν'Εγγλέζοι,
Πάσα,πού γύρω πληθος νέων άνδρών ρομαίσει,
Πάσα,πού μέρα νύκτα κι'ό Κάκης θαυμάζει
μονάχα τών'Ελλήνων τούς φορτικούς προγόνους,
τά φορτικά των κλήη,
χωρίς γιά τούς συγχρόνους
μήτε κακό να λέη.

Πάσα,πού κι'οι Ρωμιοίνοι ξαναγινήκαν φίλοι
και τώρα μας προτεινουν προς άσπασμόν τά γαίλη,
Πάσα,πού λέν κι'οι Φράγκοι πως ή Πατρίς άνέστη,
κι'Αμερικάνοι γράφουν πως πρώτα πάμε πιά,
Πάσα,πού πάει Πρέσβυς ήμάν'στό Βουκουρεσίτι,
γιά'λίγο κι'ό Μπενάκης πάει'στην'Αραμπία.

Πάσα της σωτηρίας,λεγομένου και Πάσα,
όπου παχαίζουν'λίγο και λέν'στους έλλους:χάστα.

Εκεί καμψόσαις πουλιταίς,
μ'έλλους λόγους άγγελταίς.

'Ιωάννης ό Γλαγκής από την Μονεμβασιάν
με σπουδής περιουσία,
έγινε μετ'έξετασεις κατά πάντα ζηλευτάς
της Ιατρικής διδάκτωρ άριστοβόξος κατ'αυτάς,
κι'ό Γλαγκής αύτος πιστεύω πως τού δίπλωμα τού πάνου
άληθως θά τού τιμήση και γλαγκί δέν θά τού κάρη.

Ο Ρωμιοός,έπισταμένος την κατάστασιν ιδών,
'στης Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν την όδόν,
μόνο πήγε παραπάνω,αύξων πενηντακοτώ,
συνορεύει μ'άλλα σπήγια και μ'όρξουν'άνοικτό.